

Ivana pohlédla kolegovi do zachmuřené tváře – nepochybně vzpomíná na jejich skoro vraha, který běhá vesele po světě, a bez ohledu na čas, který plyne, to Václava pořád žere. V tomhle je Ivana dál a netrápí se, že zlo zůstalo nepotrestáno. Ne, že by ji vývoj událostí těšil, ale dokáže se od práce odstříhnout alespoň do té míry, aby se neužírala případy zproštěných obžaloby, přestože svou práci odvedli dobře a nezpochybnitelných důkazů shromáždili dost. Něco jiného pak je, když Ivana neví, kudy v případě kam. To dokáže celé noci nespát a přemítat, jak na to. A co ví, Václav to má stejně. Vlastně jsou to dva takoví nerváci, možná by se k ní hodil někdo psychicky odolnější, někdo, kdo by svůj klid přenášel i na ni. Ale nového partáka nedostane. Vlastně, i kdyby ta možnost byla, nevyužila by ji. Nemohla by to Václavovi udělat, strašně by se ho to dotklo. A taky je na něj už zvyklá. Je životem proškolená a ví, jak bláhové je myslet si, že s někým novým by byl vztah bez jediné chybičky, ať už životní, nebo pracovní.

„Tak jestli to byl stejný týpek jako Kovář, tak ta smrt v sedle je nejspíš karma,“ přerušil Václav Ivanino rozjímání.

„To asi ne, jenom je módní nechat si od něj navrhnout dům. Pochybuji, že byli s Kovářem v nějakém blízkém vztahu,“ pokrčila Ivana rameny.

„Doufám. Neměl bych zrovna náladu vyslýchat Kováře jako svědka.“ Václav si upřímně povzdechl, asi jej opravdu trápily vzpomínky na případ, kdy se nepodařilo vraha dostat do vězení, až se jej Ivaně zželelo.

„Kovář by stejně spadl na mě, zatímco ty se budeš flákat v lázních,“ zazubila se na něj přátelsky, ale Václav si to evidentně přebral špatně.

„Tak za prvé, flákat se rozhodně nebudu, mám procedury od rána do noci! A navíc za dobu mojí nepřítomnosti nestihneš ani prostudovat pitevní protokol, víme, jaký jsi rychlík!“

Ivanu to samozřejmě popudilo a to tam bylo její odhodlání se s kolegou dneska nepohádat.

„No jo, pane rychlý! Práce kvapná, málo platná! Kdo pořád přepisuje protokoly, protože nadělal zmatky? Když si odečtete všechny ty opravný úkony, jsem vlastně rychlejší než ty!“

„No tak to se pleteš! Dobře, párkrát jsem musel něco korigovat, ale většinu věcí mám rychle a správně na první dobrou!“ Václav zbrunátněl a těžce oddychoval. Ivaně problesklo hlavou, že by bylo vážně absurdní, kdyby dostal další infarkt těsně před odjezdem do lázní.

„Ehm, všechno podstatné jsem vám řekl, možná byste už měli vyjet do těch Únětic,“ uvědomil si nejspíš i jejich nadřízený Václavova aktuální zdravotní rizika a hodil ručník do ringu.

Ačkoli se Václav s Ivanou shodli, že na Alšově vyhlídce nikdy nebyli, díky navigačnímu systému našli místo činu snadno, přestože už bylo v tuto roční dobu šero hraničící s tmou. Pod vyhlídkou bylo zaparkováno několik policejních aut, což působilo vzhledem k zákazu vjezdu motorovým vozidlům absurdně.

Václav se jako první protáhl pod vytyčovací páskou policie a Ivana jej následovala. Po pár stech metrech zahlédli skupinu lidí v policejních uniformách v blízkosti velkého černého igelitového pytle. Co skrýval, by došlo i laikovi. Část policistů soustředěně prohledávala terén ve snaze zajistit stopy, houstnoucí tmou probleskávaly kužely světla jejich baterek. Tři pouze postávali a tvářili se rozpačitě. Evidentně jim byla zima, ale nejspíš jim připadalo nemístné nad ostatky zemřelého podupávat nebo se jiným způsobem snažit rozproudit krev v těle, a tím zvýšit pocit tepla. Lednový podvečer opanoval holomráz, tak typický pro zimy bez sněhové nadílky.

„Dobrého podvečera přeji vespolek! Jsem kapitán Jeníček a tohle je nadporučík Netušilová.“ Václav kývl bradou směrem k Ivaně a pak se znovu zadíval na přítomné.

„Tak co víme?“ Václav se tvářil natěšeně, jako kdyby dorazil na Matějskou, a ne na místo činu. Ivaně bylo jeho nadšení pro práci v zásadě sympatické, většinou ji dokázalo motivovat i v těch horších dnech, ale ve chvílích, jako byla tato, jí přišlo neetické a nepietní.

„Dobrý den,“ pozdravila tiše a stoupla si po bok mladého policisty.

Václav se suverénně sehnul k černému igelitu, odhrnul okraj a prohlížel si mrtvolu, právní terminologií poškozeného. Mladý kolega okamžitě s úslužným výrazem posvítil baterkou na objekt Václavova zájmu a Ivana automaticky zadržela dech. Muž měl značně potlučený obličej, silně zakrvácenou hlavu na spánku a nebyl na něj ani trochu pěkný pohled. Ivana byla docela ráda, když Václav vrátil okraj černého igelitu na původní místo.

Muž po boku Ivany ochotně referoval, co zjistili, měla pocit, že chvilku dokonce zaváhal, jestli nemá služebně starší kolegy pozdravit salutováním.

„Milan Chlumecký, architekt a majitel koně, kterého měl ustájeného v sousedních Staticích. Kůň se splašil, nevíme, kudy běhal, ale posléze se sám vrátil do stáje. Zaměstnancům stáje došlo, že se asi stala nějaká neobvyklá událost, a dvě šly Chlumeckého hledat. Našly ho tady. Obě ho identifikovaly bez jediné pochybnosti.“

„Kde jsou teď? Můžeme s nimi mluvit?“ zajímal se Václav.

„Čekají ve stáji na sepsání vysvětlení. Jsou celkem v pohodě, asi už viděly ledacos.“

„Aspoň že tak. Víme už, jak Chlumecký zemřel?“ pokračoval dál ve vyptávání.

„Doktor právě odjel, ale podle jeho odhadu nastala smrt v důsledku vícečetných poranění hlavy, patrně údery o místní skalnatý povrch.“ Mladý policista byl celý zrůžovělý, nejspíš to bylo poprvé, co byl přítomen smrtelné nehodě. Adrenalin vyvolaný skutečností, že má pro vyšetřování vlastně zásadní informace, mu kromě barvy ve tvářích také způsobil lehké zadrhávání v řeči, což Ivaně připadalo roztomilé.

„A proč si myslí, že to byla vražda? Jestli se tady Chlumeckému splašil kuň, tak asi padal na skálu přirozeně bez cizího zavinění, ne?“ zajímal se Václav dál a Ivana pocítila zadostiučinění, že to s ním tak dlouho vydržela. Jsou spolu tak synchronizovaní, že se ptá na ty samé věci, které by zajímaly ji, takže může mlčet a v klidu si přemýšlet, přesně jak potřebuje. A Václav si zase užívá pozornosti, jak má rád.

„Těch úderů prý bylo na jeden pád příliš. To by z toho koně musel sletět opakovaně. Blíží informace nám neřekl, máme si počkat na pitvu. Ale podle šrámů a oděrek by se musel kulit aspoň z několikametrového srázu. A podle všeho leží na místě, kde z koně spadl, žádný sráz tady není.“

Ivana se stejně jako Václav pátravě rozhlížela po místu činu. Snažili se vrýt do paměti každý kamínek a trs loňské suché trávy.

„Dobře, jedem do stájí.“ Václav považoval jejich angažmá na dějišti nehody za ukončené a otočil se, aby se vydal směrem k zaparkovanému autu.

„Snad brzo přijedou havrani a budete moct jet domů, je hrozný mráz,“ věnovala Ivana soucitný pohled uniformovaným kolegům.

„Ještě jednou díky za pomoc a na shledanou,“ loučila se s nimi a úsměvem se snažila omluvit chování Václava, který bez pozdravu zmizel v zatáčce přístupové cesty.

Když došla k vozu, Václav už seděl za volantem a startoval. Usedla vedle něj a přemýšlela, kdy naposled jí nějaký muž otevřel dveře a pomohl gentlemansky nastoupit dovnitř. Nemohla si vzpomenout a dospěla k bolestnému závěru, že jí možná nikdy nikdo v životě tento projev úcty k ženě neprokázal. Nemívala problém najít si chlapa, však jich od střední školy do posledního manželství jejím životem prošlo několik. Ale evidentně v ní nikdo nikdy neviděl křehkou ženskou bytost hodnou ochrany a opečovávání. Když se dala ke kriminální policii, završila svůj úděl „ženy do nepohody“. Ivaně najednou přišlo hrozně líto, že promeškala možnost být princeznou, což v těch 52 letech už určitě nedožene.

Vlastně vždycky ve svém životě všechno důležité promeškala. Mohla být profesionální hudebnice, jejich punková kapela složená ze spolužáků právnické fakulty začínala být vážně populární, jenomže ona se zamilovala do zpěváka, brzo otěhotněla a tak tak se před porodem stačila vdát. Za ryzí symboliku promarnování příležitostí považuje, že když se v Československu lámaly dějiny, 17. 11. 1989, ona zrovna hekala na porodním sále. A tři nepovedená manželství znamenají neproměnění šance na šťastný osobní život a její úžasné děti, které z nich vzešly a jež nadevše miluje, to nezachrání. Prostě promarnila, co se dalo. Přišlo jí to tak líto, že jí vyhrkly slzy do očí.

„Co je, Netušilko, jsi v pohodě?“ Václav vypadal vyděšeně, Ivanou žádné ohledání mrtvoly dospělého člověka nikdy neotřásl, a neuniklo mu, že je najednou úplně rozhozená.

„Znala jsi ho osobně? Měli jste blízký vztah?“ kolegiální obavy se během vteřiny transformovaly do policajtského zájmu.

„Chlumeckého jsem v životě neviděla.“ Decentně se vysmrkala do kapesníku a zadoufala, že se Václav bude věnovat mrtvému architektovi, a ne důvodu, proč se rozbřečela.

„Tak co se ti děje?“ zklamal její naděje.

„Nic, jsem úplně v pohodě.“

„Nekecej, nejsem slepý! Mně to snad můžeš říct!“ Václav nechápavě kroutil hlavou, tráví spolu minimálně čtyřicet dva a půl hodiny týdně, spíš ale padesát a víc, a to skoro dvacet pět let, tak proč má potřebu před ním něco tajit? Dvakrát jí odsvědčil svatbu a dvakrát s ní zapíjel rozvod, určitě není pochyb o tom, že jsou dobří přátelé. A jestli ji něco rozhodilo při návštěvě místa činu, není přece žádný důvod, proč by mu to nemohla říct.

Ivana honem vyndala mobil a začala googlit zemřelého, věděla, že to je nespolehlivější cesta, jak odlákat Václavovu pozornost od své osoby.

„Vážně se nic neděje, jenom mi něco spadlo do oka. Hele, poslouchej, co o Chlumeckém píše wikipedie: